

პირა

რის სიბუნძეც

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი ბიჭი. ამ ბიჭს უცნაური ჩვეულება ჰქონდა: ისე ხმას არ ამოიღებდა, „ვიცი“ არ ეთქვა. დატუქავდნენ—ვიციო, ამბობდა, აქებდნენ—ვიციო, გაიძახოდა. მოდა, სწორედ ამის გამო მისი ნამდვილი სახელი დაივიწყეს და ვიცი შეარქვეს. ცოტა რომ წამოიზარდა, სწავლა დაიწვებინეს, მაგრამ შრომა და გარჯა არ უვარდა და ყოველთვის სხვისი მოიმიედ იყო.

ერთ დღეს ვიცი შევიდა თავის საკლასო ოთახში და რას ზედაცს!

ზ ღ ა პ ა რ ი

ნაბატეი მ. შხაშაძე

მუცელგაბერილი ცარცი, თითქოს იხვი მიცურავს წყალშიო, მისრიალებს დაფაზე, წერს ციფრებს და თავისთვის ანგარიშობს. — ოჰო, ეს რა უაღოსნური ცარცი უფილაა! ეს ცარცი თუ მეტნება, ვერაფერ მაჯობებს ანგარიშში,—გაიფიქრა ვიციმ და ცარცი უიხისკენ გააქანა, ცარცმა სცადა ამოხტომა უიბიდან, დაიწყო უთივბოლოდ კოტრაილი და ბოლოს ვიცის ამოსძახა:

„ვიცი“
კონსტანტინე ბაბაჯანიანი

— ის დავიუშვებთ უიბეში, რომ მტვრად ვეცევი, გირჩევნია ჩანთაში გამოიწახო ადგილი.

ვიციმ ცარცი მახინვე ჩანთაში მოათავსა. ართიმეტრიკის გაკეთილზე მასწავლებელმა ვიცი დფესთან გაიძახა. თავისი უაღოსნური ცარცის დახმარებით ვიცი უშეცდომოდ და სწრაფად ანგარიშობდა. მთელი კლასი გაკვირვებული უცქერდა მას.

შეორე დღეს ვიცი ოთახში უფრო უცნაურ ამბავს წააწუდა. ზედაცს კალამი მისრიალებს რვეულის ფურცელზე წრიკინით და თითქოს მიივები აასხესო ძაფზე, აფვირისტებს მრგვალო, ლამაზ ასოებს.

— ოჰო, ეს რა უაღოსნური კალამი ვიკოცნე,—გაიფიქრა ვიციმ და თითქო კვერცხი ექირა ზელში, ფრთხილად და გულმოდგინედ შეინახა ჩანთაში.

ვიცი თავს ზედნიერად სთვლიდა, მაგრამ მისი სიბარული ხანმოკლე გამოდგა.

ერთხელ ვიცი ზიღვე რომ გდიოდა, ჩანთა გაუფარდა და მდინარემ გაიტაცა, უაღოსნური ცარცი და კალამიც თან მიჰყვა. ვიცი ძლიერ დილონდა და ის იყო ტორილი უნდა დეწყო, რომ უცებ წყალი აქაფდა, ბაზუბუფდა და გამომნდა მოხუცი.

— შე უველა მდინარის უფროსი ვარ,—თქვა მოხუცმა მუტბუტიო,—რადა ხარ მოწყენილი? ვინ გაწყენინა?

ვიციმ უველაფერი უამბო მოხუცს.

— ებ არაფერია, უველა თევზს და ქუას ვუბრძანებ დაუყოვნებლივ შეუდგენე შენი ჩანთის ძებნას, შლამის კვეშაც რომ იყოს მიყოლილი, ჩემი ხელტყევი-

თები მინე იპოვინან, მხოლოდ უნდა გიგო, რატომ აკაცუნებს ზეზე კოდლა.

ვიცი სიაშოვნებით დაიანძმდა, იარა, იარა და წინ შემოეყარა კურდღელი.

— მოიბარე, ურეკვიტავე, რატომ აკაცუნებს ზეზე კოდლა?

— იმიტომ, რომ, როცა გვიძანეს და მტერი გვიპარება, კაცუნით ვგფრთხილებს,

ვიციმ იმ მოხუცს თუთიყუ-
შვით ჩაუკაკლა ბაყაყის ნათ-
ქვაში.

— ვინ გითხრა რომ ეს სი-
ნამდვილეა?

— ბაყაყმა!

— ბაყაყმა თავისთვის არა-
ფერი იცის და შენ რას გას-
წავლიდა. წადი, სხვას შე-

ეკითხე!

ვიცი უკან გამობრუნდა და რაგორც კ
ტყეს მიუხლოვდა, მაშინვე შემოესმა კაკუ-
ნი, მიჰყვა ამ კაკუნის ხმას და დაინახა ლა-
მაში ფრინველი, ის გრძელ ნისკარტს ჩა-
ქუჩივით ურტყამდა ხეს.

— მითხარი, ჩემო კოდალავე, რატომ აკა-
კუნებ ხეზე?

— წადი, გამეცალე აქედან, ხელს ნ
მიწლი მუშაობაში!—ჩამოსძახა ხიდან კო-
დალამ.

გაწბილებული ბიჭი გაცვალა იქაურო-
ბას და ფიქრს მიეცა, რა პირით შეხვედ-
როდა წყლის მოხუცს.

ამ დროს ვიცის ნივთა წაუჩურჩულა:

— მიდი შინ, იქ ყველაფრის მცოდნე
ბრძენი დაგხვდება, შეეკითხე მას და მის-
გან ყველაფერს გაიგებ.

გახარებული ბიჭი შინისაკენ გაქანდა.
შევარდა სახლში, მიათვალაიერ-მოათვალაიერ-
რა ყოველი კუნჭული, მაგრამ ვერაფერ და-
ინახა.

უცებ ვიცის უცნაური სიმღერა შემო-
ესმა:

მოდი ჩემთან, ვიცი,
ყველაფერი ვიცი!

ეს უცნაური მომღერალი წიგნი იყო, ამა-
ყად გადაეშალა მსხვილი ასოებით ნაბეჭ-
დი ფურცლები და ფერად-ფერადი ნახატე-
ბით თავს იწონებდა.

— მაშ შენ ყველაფერი იცი?—შეეკით-
ხა ბიჭი წიგნს.

— მკითხე და ყველაფერს გეტყვი!—უპა-
სუხა ფურცლების შრილით წიგნმა.

არიქა, თავს უშველეთო,—უპასუხა კურდ-
ლელმა:

ვიცი მდინარისაკენ გაიქცა და წყლის მო-
ხუცს სიტყვა-სიტყვით გადსცა კურდღლის
ნათქვამი.

— ვინ გითხრა, რომ ეს ნამდვილად
სწორია?

— კურდღელმა!

— კურდღელმა თავისთვის არაფერი იცის
და შენ რას გასწავლიდა? წადი, სხვას შე-
ეკითხე!

წავიდა ვიცი და ახლა ბაყაყს გადაეყარა.

— მითხარი, ყიყინავ, რატომ აკაკუნებს
ხეზე კოდალა?

— იმიტომ, რომ უნდა ძილი დაგვიფრთ-
ხოს,—უპასუხა ყიყინით ბაყაყმა.

შემოდგომა

ბიჭი წიგნს მიუჯდა. გადაშალა ერთი გვერდი, მერე მეორე, მესამე... დაიწყო ჩაძიება და კირკიტა. და რაც უფრო ბევრს კითხულობდა, მით უფრო მეტ ამბებს უყვებოდა წიგნი, ერთ ადგილზე ვიციმ ამოიკითხა: კოდალა კაკუნით მაგნე ტიების ადგილსამყოფელს იგებს და სპობსო.

— აი, თურმე რატომ აკაკუნებს კოდალა,—გაიფიქრა ვიციმ და წყლის კეთილ მოხუცს მიაკითხა. ვიციმ მას სიტყვა-სიტყვით გადასცა წიგნში ამოკითხული სიმართლე.

— ახლა კი ნამდვილად ყოჩაღი ბიჭი ხარ!—უთხრა კმაყოფილმა მოხუცმა ვიცის.

— პირობაზე როგორა ხართ, კეთილო ბაბუა, მიპოვნეთ თუ არა ჩანთა?

— შენ ისეთი ცოდნისათვის მიგიგნია, რომ ჯადოსნური ცარცი და კალამი აღარ დაგჭირდება,—უპასუხა მოხუცმა ვიცის და წყალში გაუჩინარდა.

მარკელ ხაშთასი

შემოდგომა შემოდგა შრომით განახარები. ნალიებო, ბელლებო, გამოალეთ კარები.

მოაბიჯებს სიმინდი, შეუხსნია ლილები, უღვავებში იცინის, უჩანს თეთრი კბილები!

ზეინკალი

თინათინ კვიციანი

გია ზეინკალია,
ხელმარჯვე და მალია.

კარგად იცის ხელობა,
უყვარს ჩხირკედელობა.

მანქანის რთულ ნაწილებს
დაშლის, დანაწილებს.

მერე აწყობს ხელახლა.
გაჩერებულს ვერ ნახავთ.

მოჭნილი და მალია,
ბიჭი ზეინკალია.

ფინჯანი გადმოვარდა, იატაკს დაენახა
ცხა და ღლიძისვრან.

გოგონამ დასამალად ოთახს მიაშუ-
რა. კარი შედგო თუ არა, სარკიანი
კარბდის წინ აღმოჩნდა. ბავშვმა სარკეს
გახედა და თავის ქნევით ჰკითხა:

— ბაია, შენ ზისია კაბა გაქვს?
სარკიდან ორეულმა თანხმობის ნი-
შნად თავი დაუქნია.

თამრიკომ გაიღიმა და კვლავ ჰკი-
თხა:

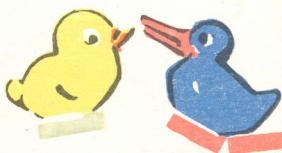
— ბაია, შენ ზისია ფანქები გაქვს?
სარკიდან ორეულმაც ასევე უპასუხა.
თამრიკომ კვლავ გაიღიმა, თვალები
აუცრმეცმდა:

— ბაია, დედოკოს ღამაზი ფინჯანი
შენ გატყევე?

სარკიდან ორეულმაც თითი თამრი-
კოსაკენ გამოიშვირა, თითქოს უსი-
ტვეოდ უთხრა:

ვეთქვან ხარიაშვილი

ნახატები ბ. ბარძენიშვილისა

ფართო აივნისზე თამრიკო მარტო
იჯდა და სათამაშოებით ერთობოდა.
წუალი მოსწუროდა. ადგა, ფეხის წვერებ-
ზე შედგა და წულთ სახსე ფინჯანს
მისწვდა, ნელ-ნელა გადმოაცურა, მაგრამ
მაგიდის კიდესთან თითები დაუცდა,

— მე კი არა, შენ გატყევე!
თამრიკომ საჩქაროდ შეაქცია ზურგი
სარკეს!

ჩქობივი ვისა?

3. ასლამაზივილი

მამა იმ დღესაც ხელკარიელი არ დაბრუნებულა: გიგას ლურჯად შეღებილი თვითმკლავი ავტო მოუტანა, ხოლო ჟირაფივით გრძელისერა ექსკავატორით კაო გაახარა.

— წავალ, საშენ მასალას მოვზიდავ და სახლს ავაშენებ!—თქვა გიგამ და ავტომანქანა კუბიკებით გაავსო.

— მეც გიშველი ჩემი ექსკავატორით!—შესძახა კაკომ და ძმას ფეხდაფეხ მიჰყვა. მათ ჩაირბინეს ეზოში, ადგილი შეარჩინეს და გაჩაღდა მუშაობა.

ძმებმა ჯერ ფართო ქუჩა გაიყვანეს, ქუჩის ორივე მხარეს კუბიკებით ერთიმეორეზე შეაკაშეს და მრავალსართულიან

ნახატი პ. ბახარისი

სახლებად აქციეს. მათ ისე მოეწონათ ეს თამაში, რომ სახლების შენებას, ლამაზი ხეივანებით ქუჩების გამწვანებას და სასრული არ უნანდა. აქა-იქ ქარხნის მიღებსაც ამოეყვით თავები.

— ეს ქალაქი ვისია?—იკითხა მამამ, როცა ბავშვების ნახელავს დახედა.

— ჩემი და ჩემი ძმისაა!—მიუგო კაკომ და კოპწია ქალაქს ამყაღ დაღახედა.

ფეხბურთი

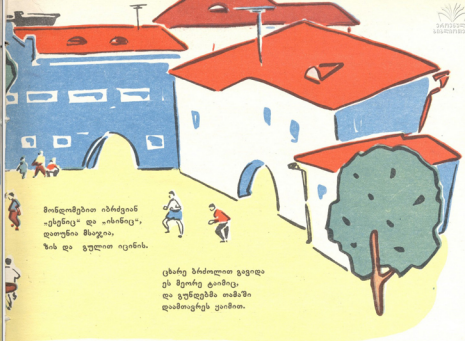
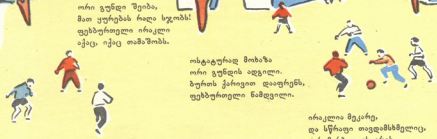
ნახატი ბ. კონიანიძის

ბაიანა პარათაძის

ორი გუნდი შეიბა,
მით ურუბებას რაღა სჯობს!
ფეხბურთელი ირაკლი
ჰქაც, იქაც თამაშობს.

ოსტატურად მოხაზა
ორი გუნდის ადგილი.
ბურთს ქარივით დააფრენს,
ფეხბურთელი ნამდვილი.

ირაკლია მკაჩრე,
და სწრაფი თავდამსხმელიც,
გატრეზარბიც ეს არის
და ნახევარდამცველიც.

მონღოლებით იბრძვიან
„ეხნიც“ და „იხნიც“,
დაითუნა მსაუგია,
ზის და გულთ იცინის.

ცხარე ზაძილოთ გავიდა
ეს მეორე გაიმიც,
და გუნდებმა თამაში
დაამთავრეს უკნით.

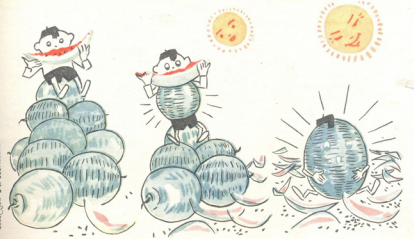

ბანეთიანი

ვატანგი ეფემი ეიფელასთან წაიყვანა.
ბიჭმა ეიფელას უთხრა, რომ მამამ თაფლის
ზელით წითელი თიხის დამაბი ყლანა გაუ-
კეთა.
— რისთვის აგროფებ ფულს? — შეეცითა
ეიფელა შერიღვიღეს.

— ფოტოაპარატი უნდა ვიყიდო. ზაფ-
ხელში აგარაკზე ყველას გადავიღებთ სუ-
რათებს! ზომ კარგია?
— ძალიან, — მოუწონა ეიფელამ და ვა-
ტანგს მანეთიანი ასუკა
გაბარებული დაბრუნდა შინ ვატანგი.
მაგრამ... ნახუქარი მანეთიანი ჯიბეში აღარ
აღმოაჩნდა.
ეფემი დატუქა:
— აი, ასეთი დაუფეხარი ზარ. გულში
ცხვრისაბოცი დაკარგე, დღეს მანეთიანი,
ზეად ვინ იცის, რას დაკარგავ!
ვატანგი თავდაბრილი უსმუნდა, მერე
უცბად გაბრწყინებული თვალებით ედღას
შეხედა:
— ეფიკო, იმ მანეთიანს ვინც იპოვის,
ისიტი ზომ გაიხარებს!

ბაიანა პარათაძის

ნახატი ბ. კონიანიძის

ტყევი

ერთი წიგნია

ზაზა დღესაც ტყეში იყო,
მაგრამ ზაზამ არ იცის,
ტყეში ერთი წიფელია,
იმ წიფელზე ყვავი ზის.
ის ყვავი და ის წიფელი
საუბრობენ ხანდახან:

— ეს სულ ზაზას ბრალი არის,
ვაშლები რომ გადახმა.

— ესეც ზაზას ბრალი არის,—

ამბობს ყვავი ყვანჩალა,—

ის წიწილი, ნაბოლარა

გუბეში რომ დამხრჩვალა.

მოშირაღე ატმების ქვეშ

ვინ გაივლის კაკანით?

— ტკბილი ვაშლი აღარ უნდა?

— ანდა ქათმის ბარკალი?

— მოდი, ასე გაგაკეთოთ,—

წიფელს ეტყვის ყვანჩალა,—

ვიდრე სხვა ხე გადახმმარა

ან წიწილი დამხრჩვალა,

დავწეროთ და ჩხიკვის ხელით,

გავუგზავნოთ ბარათი:

შენი ცხენით, შენი თოფით,

შენი ჭრელი ხალათით,—

ბევრზე ბევრი რომ გვეხვეწო,

არ მოგიშვებთ ტყეშიო,

ან წალდი და ან შურდული,

თუ შეგნიშნეთ ხელშიო!

ქარლ კობახიძე

ტყეში, ნაძვის ძირას ტანმორჩილი, დიდძუცვლა ნიყვი ამოსულიყო. ოდნავ ამობურცული ქული ვხურა. ქული ზემოდან მოლოურჯო ჰქონდა, ქვევიდან ნარინჯისფერი, მწვანე ლაქებით. სილამაზით დიდი ვერაფერი იყო. სხვა სოკოები დასციროდნენ, ჯუჯა ხარო. პატარა ნიყვი ითმენდა, მეტი რა გზა ჰქონდა. მოხუცი ნაძვი ამხნევებდა:—„სოკოები სილამაზით კი არა, გემოთი ფასობენო. ერთ მშვენიერ დილას ტყეში ბავშვები მოვლენ და პატარა კალათით შინ წაგიყვანენო“.

ამიტომ, როცა ამხანაგების დაცინვა გულს ატყენდა, ნიყვი ნაძვს შესჩივლებდა. ნაძვი ტოტს ხრიდა და განაწყენებულ პატარას ფრთხილად ეფერებოდა.—წიწვებით არაფერი ვატკინო.

ნიყვი

— გუშინ მზემ,—ყვებოდა ბალახი,—ნამი ააორთქლა, დამცხა, წყალი მომწყურდა. ნიყვს ქულქვეშ ცვარი ჰქონდა გადანახული, დამაპკურა, წყურვილი მომიკლა.

ხეები თავებს არხვედნენ:—ამ პაპანაქებაში თავისთვის შემონახული ცვარი სხვისთვის გაუმეტებიაო.

იქვე, მდებარე მშვენიერი ციღამაყვანა იზრდებოდა. ქათქათა, წყურვეტ ფეხზე იდგა, თეთრწინწკლებიანი წითელი ქული ვხურა, ყელი კოხტად მოვლერებინა. მის სილამაზეს ყველა შენატროდა. თითონ ხომ ერთთავად ნაკადულში იყურებოდა, კოპწიაობდა, თავისი მშვენიებით ამაყობდა და არავის არაფრად ავლებდა.

ციღამაყვანას ეგონა, აქაოდა ლამაზი ვარ, ყველას ეჯობივარო; განსაკუთრებით ნიყვს შეუჩნდა, შენი სიციხსლე რა სიციხსლეა, ერთი იცოდე, რასა გვეხარო... ბებერი ნაძვი ჩუმად შრივლებდა: „მაგ შხამსოკოს ლაპარაკი აინუნშიაც არ ჩააგდო, კარგი და ავი მომავალში გამოჩნდებო“.

იმ დღესაც, მორჩა თუ არა კოპწიაობას, ციღამაყვანა ნიყვს შეუჩნდა თავისებურად:

— როგორ გიკითხო, ჯუჯავე?! ვის რად უნდისარ? მოვლენ ბავშვები, ვნახავთ ვინ დამაშვენებს კალათს...

ამ დროს ტყე ახმაურდა და მდებარე კალათებიანი ბავშვები შემოესივნენ. ბავშვებს დეიდა ნატო მოჰყვებოდა.

პატარა დათოს ციღამაყვანას სილამაზემ თავლი მოსტაცა, მოწყვეტა დაუპირა.

— რა ლამაზი სოკოა!—წამოიძახა მან. ციღამაყვანა სიამაყით აივისო:

— აი, ახლა ჩამდებენ კალათში და წამიყვანენ. ეს ღიბიანი ნიყვი და მისი მეგობრები კი შურით გულზე გასკდებიანო.

— ხელი არ ახლო, დათო!—დაიძახა დეიდა ნატომ.—ეგ სოკო შხამინია! შეხედეთ, ბავშვებო, რა ვიპოვე, ამ სოკოს კი ნიყვი ჰქვია. ნიყვი ძალიან გემრიელი სოკოა.

დათომ ფრთხილად მოწვეიტა ნიყვი და კალათში ჩადო.

ბავშვები ბილიკს გაჰყენენ. მათ არ ესმოდათ როგორ იცინოდა ტყე; კისკისებდა პატარა ნაკადული, უღვავებში ეცინებოდა ბებერ ნაძვს.

შხამასოკო თავჩაქინდრული იდგა, ბოღმისა და სირცხვილისაგან გაწითლებული.

— „აღამიანს სილამაზე უყვარს, თუ მას თან სდევს სიკეთე და ყველასათვის სარგებლობა მოაქვს“, — დაიშრიალა მსოკვანმა ნაძვმა.

ეს ამბავი ენაჭარტალომა კაქკაქმა ქვეყანას მოსდო. აბა, კაქკაქის ენას რა გააჩერებდა?!

ქ-ე-ნ-ი-ყ-ი

ჩაპუხ ბერძენი

მირბის წყარო, მიბუტბუტებს,
ჩემსკენა აქვს ცალი თვალი,
ჩემზე არის ალბათ მწყურალი,
რომ წავართვი
ქია წყალი.

ხიდი

კოკისპირულმა წვიმამ რომ გადაიღო, ეღვუჯამ ჩანჩქერზე ჩაღის ღეროთი წისქვილი გამართა.

დატრიადა წისქვილი, დაფაცურდა ეღვუჯა. მეწისქვილესავით ფხიზლობდა ბიჭი, ეშინოდა, ფოთლები არ გაეჩხიროს ღარში და წისქვილი არ გააჩეროსო.

ამ დროს სამზარეულოდან ბებია გამოვიდა.

ის ბოხლისკენ მიიჩქაროდა. ბებომ ჯოხით გაბომა წყლის სიმაღლე, იფიქრა გადაეცტებოო, გადახტა კიდეც, მაგრამ ცალი ფეხი წყალში ჩაუვარდა. რალაც ჩაიღაპარაკა და გზა განაგრძო.

ეღვუჯას ძალიან შეეცოლა ბებო. მან კედელზე მიყუდებული ფიცარი წელწყვეტით გამოიტანა და გადასასვდელებზე ხიდივით გასდო.

ნახატები ზურაბ ჯანაშიძესა

რეზო

ოთარ ჯაიჩიძე

მღერის, ცეკვავეს რეზიკო,
თხოვნას აღარ გვატლის.
მთელი ეზო შეხპარის
ამ პატარა უმაწვილს.

მაგრამ ერთი ნაკლიც აქვს,
რა ვუშველოთ ნეტავ
კერძს მისცემენ, იახის:
— შენ მაჭამე, დედა!

მღებავები

ბიძინა ნიკაუარი

ღია ლებავს ღობეს
აღისფრად და ღურჯად,
ციალა და ვაჟა
ამწვანებენ ქუჩას.

არ ეტყობათ დაღლა
ცელქებსა და მარდებს,
შვილებნენ თვითონ
იმ ღობეზე ადრე.

ხარი

— ხართ, ხართ, რა გახარი,
 — რას მახარებ, რას?
 — ე-ა-ს შენი დასახნავი
 ტრაქტორის დაუხნავს.
 — ხეშს საქმეში რად ვრევა,
 წავალ, ავერაგ რქას!

ნუნა კარსელიძე

ჭინჭარში

ინდაურის ჭუგო,
 უნდა გეშეშეშეო,
 მაგ ჭინჭარს რომ სასწალებუ,
 არ დაგეწვას სასა!

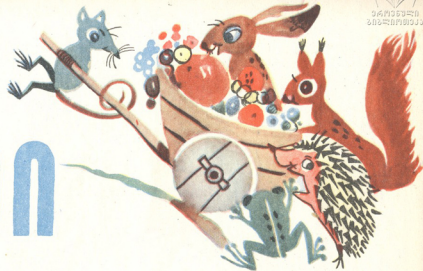
ჩემი ძაღლი

ჩემი ძაღლი ბობია.
 ვეკვება ძაღლებს სჯობია.
 შელაკუდა დაფრთხო,
 ავიბ და დიდგული,
 ის რა იცის შეფიკომ,
 ბომსე რომ შევას მიბმული.

ნახატები ვაჟა მელიქიძევილისა

მოსკლის ზოიძი

ანა ბეულჰაპარ

იყო ერთი ძუნწი თავუნა. გორაკზე ცხოვრობდა ერთ პატარა სახლში. დადიოდა ხანადიროდ და რაც კი შეხვდებოდა, კბილგაუკრავს არ გაუშვებდა.

ერთ დღეს თავუნამ ტპილი მონიანტა. ოქროსფერმა მზემ უველაფერი დააწოფა: კენკრა, თხილი, ვაშლი და მსხალი. მხიარული შემოდგომის ნიავი ჰქროდა, არხევდა ხეებს და ბუჩქებს, მწიფე ხილი ძირს ცვიოდა.

თავუნამ გამოიტანა თავისი ხელის ურემი, ჩააგორა ბაღში და დატვირთა უველაფრით, რაც შეხვდა: თხილი, ვაშლი, მსხალი. ისე, რომ სხვას არაფერი დაუტოვა. როცა ხელის ურემი გაავსო,

შინისკენ წახვლა დააპირა. დამძიმდა ურემი, და გზა კი სულ აღმართი იყო.

— ჩვენ მოგვხმარებთო!—ჩამოხტა ციყვი ბიდან, ბაყაყიც გამოხტა ბალახიდან, კურდღელი—ბუჩქიდან; ზღარბი გამობაჯბაჯდა ბოსტნიდან და ყველას უნდოდა რითიმე მიხმარებოდა, მაგრამ თავუნამ ბრაზიანად დაიწვილა:

— არ მინდა თქვენი დახმარება, მე თვითონ წავივლებ!

თურმე შეეშინდა, ცხოველები წილში ჩამიდგებოანო.

ეწეოდა და ეწეოდა, მაგრამ მძიმე იყო ურემი, და—აღმართი კი აღარ ილეოდა.

უცბად ურემი ისევ ქვევით დაგორდა. მაშინ მისცვივდნენ ცხოველები და მიაწუნენ... როდესაც ურემი უკვე წემით აიძანეს, განცვიფრებულმა თავუნამ იციხისა:

- რატომ მომეხმარებ?
- იმიტომ, რომ ეს ტვირთი შენთვის მძიმე იყო!—უპასუხეს ცხოველებმა და წახვლა დააპირეს.

მაშინ შერცხვა თავუნიას. სასწრაფოდ გაშალა სუფრა და ყველა მიიპატიჟა.

ცხოველებმა მხიარულად იჩიემენ მოხვედლის დღესასწაული.

(გერმანულ საბავშვო ჟურნალ „ბუმ“-იდან)
თარგმანი ირ. არღიშვილისა

აღმოსანილი კაპაზაძე

წყნარი ბოჩოდა და ცეცქი თიკანი ღეღამ
ვზომი ვაუშვებ და ზურიკოს გასძახა:

— მიხედ, შვილო, ბოსტანში არ შე-
ვიდნენ!

ზურაბი თუთის ხის ძირას ჩამოჯდა, ნა-
ხატებიანი წიგნის ფურცვლა დაიწყო და
თან თვადი ბოჩოდასა და თიკანზე ეჭირა.

ზურაბი წიგნის ფურცვლით გაერთო. ბო-
ჩოდამ ზოსტნისაკენ გასწია.

თინიკოც უკან მიჰყვა. ბიჭუნამ გაიხე-
და და რას ხედავს: ბოჩოდა და თიკანი კომ-
ბოსტანს მიირთმევენ. ზურიკოც იქით გა-
იქცა. ჯერ ბოჩოდას აუწია ყური და
ჰკითხა:

— რომელი შემოხვედით აქ პირველი, შენ
თუ თიკანი?

ბოჩოდამ თავი გაიქნია და ყური გაი-
თავისუფლა.

— შენ არა, ხომ? მაშ თიკანი შემოვი-
და პირველი, არა?—ისევე დაიყვინა ზური-
კომ და ახლა თიკანს ეცა ყურში.

— მეფე!—მორთო ყვინილი თიკანმა.

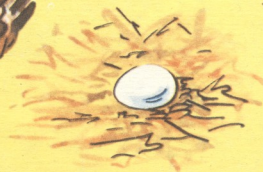
— შენ, ხომ, — გაბრაზდა ზურიკო—აი,
შენ, ამისათვის!—უთხრა მას და ზურგზე
წვეპდა გადაარტყა.

დამწავე ბოჩოდა თუთის ხისაკენ გა-
მობრუნდა და ნანობდა, რატომ შე არ დავი-
ძახე „მეო“.

ჯანსუღ ნიპაბაძე

ერთი კვერცხი

— კაბა, კაბა!—დილიდან
რომ სკვიკველ კაპანით,
კვითხარ, რა მოგივიდა?
თქვი, რა მოხდა ამკვარო?

— კეე, — კვერცხი დავუკვი!—
— კარგი, მაგრამ რაქდენი?—

— ერთი ჩემო ბატონო...
— სუ, შე მართლა მკვესარა!
— ერთი კვერცხის გულისთვის
მესძარ მთელი ქვეყანა?!

გართობა

პირობები გულაშვილი

ბიჭი ჯერ პატარა იყო, მაგრამ თავისი სამუშაო კი უკვე ჰქონდა. საბარგულიან მსუბუქ ავტომანქანაში მძღოლს გვერდით უჯდა და დიდი სახლის მცხოვრებლებს დილაობით რძეს უზიდავდა ხლდემ.

მერძევე, როგორც სასურვედი სტუმარი, ამ სახლში ყველა უყვარდა.

დილით, ერთ-ერთ კარზე ქინძისთავით მიბნეული ბარათი დახვდა ბიჭს: „ბიჭიკო, გენაცვალე, რძე მეზობელთან დატოვე“.

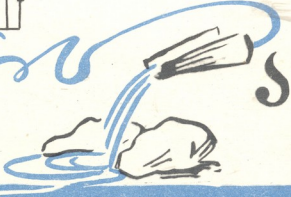
მერძევეს გული სიხარულით აეგვო. ამ კარს ყოველ დილით ზარის დარეკვამზე მკერდზე ბავშვმისუტებული, ახადგაზრდა ქალი უღებდა ხლდემ და მადლიანად უღიმოდა. ეს გულბილი ბარათიც ცხადია, მას ეკუთვნოდა. ქაღალა არ იცავდა, რა ერქვა ბიჭს, მაგრამ სახედი შეხანიშნავად მოუძებნა — „ბიჭიკო“.

ბიჭუნამ რძე მეზობელს მიაბარა და ხალისიანად ჩაიბრინა კიბე, კმაყოფილი იყო, რომ იმ კეთილ ქალს თხოვნა შეუსრულდა.

ბიჭს ერთი სული ჰქონდა, სანამ მეორე დილით სათნო ქალი რძეს აუტყუნებდა და ქაღალც მადლობის ნიშნად გაუტყინებდა.

სკოლის

შეიღვინა ნ. მესხიძე

რედაქტორი უანსულ ჩარკვიანი, ხარედაქცოთ კოლეგია: ბ. მემბეძორი, ძ. მოვიანოვილი, ჯ. ლოლუა, შაპა. მამვილიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ჯ. ნინუა, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი), რ. ზვიზვილი.

საქართველოს ალტერნატიული კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის ნარჩ. მოთხროთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს კურნალი

ყდაზე: „სკოლისაკენ“ — ნახატი ჯ. ლოლუასი შავთბ. მღ. აშოტაძისა ტიპრედაქტორი ბ. როინიშვილი

გამოცემის ოცდამეექვსმეტე წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ.

გამოცემლობა „ნატალიული“, გამომც. შვედ. № 905, სტამბის შვედ. № 1853, ტიპოგრაფია 30000, ბელმორეტილია დასაბუქდალ 6/VII-1963 წ. ეურნალი დაბეჭდილია პოლიგრაფულ კომპინატ „კოპინსტაში“, ლენინის ქ. № 14 „ლიტა“ ნა გრუკინკომ ლიხე. თბილისი, პროს. Plekhanova № 91.

რედაქციის მისამართი: თბილისი, პლეხანოვის პარკი, № 91, ტელ. 5-27-38.

ფასი 20 კაპ.

ბ 40/246

საქართველო
საბავშვო ჟურნალი

ИНДЕКС
76055

ჯანსუღ ჩარკვიანი

სკოლისაკენ

საქართველო საყვარელი
 გნახეთ კილით კიდემდე,
 ვენახები და ყვანები
 სულ ერთმანეთს მისდევდნენ.

ახლა სკოლებს ვუბრუნდებით,
 სკოლა ჩვენი ოჯახია...
 — სულ ხუთები, სულ ხუთების
 დიდი მთები მოგვცახიან.

ელმავალი მოგრიალებს,
 დამეს თვალებს უბრიალებს...
 გაუმარჯოს ოთხიანებს,
 გაუმარჯოს ხუთიანებს!

ხუთი, ხუთი, ხუთი, ხუთი,
 ხუთიანებს, ხუთიანებს!..

ნახატი ჯ. ლოლუასი

